

Er Jens på bænken en truet menneskeart?

Debat

Af Allan Thyge

Nu hvor København bryster sig af at være mangfoldighedens holdeplads, afholder pride, tillader Paludan-demoer, giver de unge et nyt ungdomshus efter at have brændt halvdelen af byen af, hvorfor jagter man så manden på bænken i det skjulte?

Når man kigger på København i en udviklingsfase, med metro byggerier, nye mondæne luksuslejligheder rundt langs havnen og byudviklingen fortsætter de næste mange år ifølge planen, der skal være plads til flere børnefamilier, der skal være plads til de unge og nyrige, så ser alt jo rimeligt ud på overfladen.

Men lad os lige prøve at kradse lidt i lakken på denne byudvikling, specielt på den socialpolitiske indsats, så vi skruer lige tiden tilbage til start 90'erne:

Jeg er barn af staten, dvs. jeg er anbragt første gang i '76 tilbage til mor, og så fik kommunen forældremyndigheden, da jeg var 12.

Jeg har vel været anbragt 35-40 forskellige steder igennem min tid på børnehjem, plejefamilie, kostskoler, skibsprojekter, osv. osv.

I denne tid følte jeg mig ikke hjemme nogle af disse steder jeg blev anbragt. Når jeg prøver at granske min hukommelse, så kan jeg finde to voksne mennesker jeg fik en smule tillid til i det her virvar af pædagoger, socialrådgivere osv osv.

Hver gang jeg blev anbragt et nyt sted, og det blev for svært at være mig, så stak jeg af, og søgte hver gang Københavns gader, jeg husker, at den første overnatning foregik i de gamle bunkers der var på Sønder Boulevard i gamle dage. Mine første minder fra gaden handler om hvordan jeg blev taget imod, hvordan jeg følte mig hjemme blandt gadens børn og voksne. Den omsorg, jeg mærkede fra de voksne og børn, der var vant til at leve på gaden, var enorm, og den gjorde at jeg langt op i mit voksne liv, søgte Københavns gader. Det var ikke noget, der bare kom på dag et, men som jeg husker det, så var det da jeg var et velkendt ansigt på "gaden", så var det som om at der var nogle, der begyndt at holde øje med mig og min trivsel, jeg oplevede hvordan andre gadefolk viste mig rundt, hvor kunne jeg få et måltid mad, hvordan navigerede man i politi når man var eftersøgt, hvor kunne man overnatte sikkert og trygt på gaden, hvor kunne man få hjælp, hvis man ville tilbage, hvor man var anbragt. Jeg oplevede specielt to forretningsdrivende, en dyrehandel på Vesterbro, og et vaskeri på Christiania, hvor de ind imellem hev fat i mig og gav mig et bad, et måltid mad, en seng at sove i eller hvad jeg nu havde behov for uden selv at vide det som 12-16 årig. Jeg oplevede, at dem der levede på gaden de lærte mig hvem og hvad man skulle navigere udenom, hvad for tips og tricks, der var moralsk i orden for at få dagen til at løbe rundt, hvem kunne man have tillid til på gaderne. Jeg husker rigtig mange overnatninger, på Christiania, på Kløvermarken, på børnehotellet, i en skurvogn, en skov børnehave lod os bruge bare vi ryddede op efter os og skred når de kom, jeg husker de

“hak” der er i konstruktionen på både Helligåndskirken og bag Rundetårn, som den perfekte hule, når vi var nogle stykker, der lå der og sov sammen med vores hunde. Her følte jeg mig rigtig hjemme, der opstod aldrig en følelse af at være forkert, som jeg ellers følte i alt, jeg havde med skole, institutioner, politi osv osv. Kort sagt så skammede jeg mig over ikke at være almindelig som mine forældres nabosøn, kan jeg se i dag. Men på gaden skammede jeg mig aldrig, uanset hvor fucked min situation var, uanset om jeg ikke havde været i bad i 2 uger, var møgbeskidt, havde måske ikke rigtig sovet og spist i lang tid, så følte jeg mig aldrig forkert eller skammede mig ude på gaderne. Tværtimod, jeg havde en følelse af at være rigtig, og fik mentale pauser fra alt mit følelsesmæssige kaos, også langt op i mit voksne liv.

Men på gaden skammede jeg mig aldrig, uanset hvor fucked min situation var, uanset om jeg ikke havde været i bad i 2 uger, var møgbeskidt, havde måske ikke rigtig sovet og spist i lang tid, så følte jeg mig aldrig forkert eller skammede mig ude på gaderne. Tværtimod, jeg havde en følelse af at være rigtig, og fik mentale pauser fra alt mit følelsesmæssige kaos, også langt op i mit voksne liv.

Så rammer byfornyelsen København i midten af 90'erne, og specielt på Vesterbro oplevede jeg, at hele gademiljøet blev et jagtet folkefærd, man gik fra at hilse på Jens der sad på trappestenen til postillonen, til at kigge skævt til ham og pege fingre af ham, når han sidst på dagen var blevet lidt beruset.

Jeg så det ikke dengang, jeg gik selv som nedriver i Skydebanegade og Dannebrogsgade, og min sindstilstand var ikke dengang til at se ud over min egen næse, men hvor springer det mig bare tydeligt i øjnene i dag, at jagten på gadens folk, den startede, da Vesterbro skulle være fin og mondæn.

Dem der boede eller opholdt sig på gaderne på Vesterbro, dem

prøvede man at gøre hvad man kunne fra system Danmarks side, for at flytte til Sydhavnen og Nordvest, så det ikke var så synligt i gaderne længere. Jeg har fuld forståelse for, at en storby som København skal være i løbende udvikling, vi skal jo kunne følge med andre lande hvad angår turister, populationen vokser, så det kræver større storbyer, men jeg kan simpelthen ikke forstå, at den jagt nu er sat ind igen, i sammenhæng med metrobyggeriet, rundt i byen.

Jeg er begyndt at spørge mig selv, hvor meget velfærdssamfund er vi i Danmark, hvis der ikke er plads til Jens på bænken, Ole med Charlie på pladsen, Hus Forbi-sælgeren foran den lokale Fakta?

Vi ser fx at det er besluttet at der skal laves nogle nye skurbyer, kaldet skæve boliger, det er vel tre år siden at det blev vedtaget, at der skulle laves 36 nye boliger, siden er det nedskaleret til 24. Alt godt, ind til vi kommer til placeringen af disse boliger, der vil være for disse borgere i København, der ikke passer ind i de almenyttige boligselskaber, så ryger hr og fru Danmark på barrikaderne. Alle siger stort set det samme i det her: Selvfølgelig skal der være plads til disse mennesker i vores by, BARE IKKE I MIN BAGHAVE...Og der er hele projektet så strandet i bureaukrati og administrativ forvirring.

Vi ser, at den flok der levede i fred og fordragelighed på Mozarts Plads inden metroen skulle til, at de nu oplever jagten på Anker Jørgensens plads, det er som at kigge tilbage på Vesterbro da Enghave Plads metro skulle til at åbne. Så går jagten i gang, og samtidig bliver hele området byforskønnet med brede fortove, bænke og hæng-ud steder omkring cafeerne, bagerierne til børnefamilierne. Hvis man ser hvad der er sket på Enghave siden, så er det meget sigende at dem der hang ud på gaden blev "forvist" til den gamle hundegård på pladsen, godt gemt af vejen, for de udsatte skal jo ikke være synlige på daglig basis for det mondæne Vesterbro. Hele pladsen er

kort sagt indrettet efter "tilflytterne", hvor fa'en er der efterhånden plads til de gadekrigere, der faktisk gjorde Vesterbro attraktiv i tidernes morgen??

Vi ser nogle af de gamle originaler, der får zoneforbud, hvis de forvilder sig ind i at tage ophold på "tilflytternes" plads?

Vi ser at hr og fru Jensen, eller en ny uddeler i det lokale supermarked, kontakter politi osv. hvis en Hus Forbi-sælger finder en mere permanent salgsplads??

Københavnere bryster sig af at være et rummeligt og mangfoldigt folkefærd, men jeg er begyndt at skamme mig igen som jeg gjorde som barn. Skamme mig over hvordan man i København jagter dem der gjorde mig trygge i min barndom, og jeg ville fan'me være et skarn, hvis jeg ikke råbte op og prøve at beskytte dem, som de gjorde med mig.

Lad os nu se når valgkampen til kommunalvalget går i gang igen; hvor meget tryghed bliver de udsatte på gaderne så lovet denne gang?

Hvad får københavnernes forpurret denne gang, fordi de bliver utrygge for det ukendte i deres baghave. Hvorfor sætter folk sig ikke med Chopper på bænken mere, hvad er hr og fru Danmark blevet så utrygge ved?

Hvad får københavnernes forpurret denne gang, fordi de bliver utrygge for det ukendte i deres baghave. Hvorfor sætter folk sig ikke med Chopper på bænken mere, hvad er hr og fru Danmark blevet så utrygge ved?

Man skal måske lige skrue tiden længere tilbage, helt tilbage til da vi levede efter vores dyriske instinkter, hvad sker der når man jagter et dyr gennem generationer? Jeg forestiller mig, at dyret bruger rigtig meget energi på at pakke sig væk, ikke blive lagt mærke til, ikke skabe for meget opmærksomhed –

og så spørger jeg mig selv – og hr og fru Danmark:

ER JENS PÅ BÆNKEN BLEVET EN TRUET DYREART??

Artiklen bringes også i SANDsiger august 2021 i en redigeret udgave